

1976. június 28.

Ma lettem tizenhat éves. A szüleim szokás szerint nagy bulit csaptak nekem, hiszen egyszer tizenhat éves a lányuk. (Mondjuk ezt mondták akkor is, amikor a tizenötöt meg a tizennégyet töltöttem be.) Alig fél órája ment el az utolsó vendég. Nagyi rám mosolygott és a fülembe súgta: itt az ideje, hogy felavassam a naplót.

Hát ja. Egész nap erre vártam! Nem az ajándékaimra, meg arra, hogy végre igazi pezsgőt ihassak, nem, hanem arra, hogy naplót írjak. De sajnos megígértem, és nagyinak nem tudok nemet mondani.

Ez van.

Mi bajom lehet?

A szülinapomra összegyűlt a család, és rengeteg ajándékot kaptam. A kedvenc nagyanyám először csak ezt a hülye naplót adta át, és persze jót nevetett rajtam, meg a fancsali képemen, amikor kibontottam a díszes csomagot. Na, jó, rögtön utána belenyúlt a táskájába, és kivett belőle egy borítékot. Nem fogjátok elhinni, mi volt benne! Egy Visa kártya! Az új! Feltöltve zsével!

Még anyám is felszisszent, pedig neki aztán van pénze bőven. Apám meg csak a fejét csóválta, és vigyorogva megkérdezte, mikorra tervezze a gardróbom kibővítését?

Meg kellett ígérnem a nagyinak, hogy vezetem a naplót, és nem fogom abbahagyni, mint a balettot, meg a kerámiázást. Még jó, hogy a többi kétszáz abbahagyott dologról nem tud. Apa szerint már az is kisebb csoda, hogy még nem untam bele a középiskolába. Anya ilyenkor csak vigyorog rám, mert ő tudja, hogy ez is volt már terítéken. Nem is egyszer. Nem azért, mert buta lennék, vagy lusta, túlságosan is okos vagyok, ezért aztán többnyire unatkozom. Többre mennék néhány jó magántanárral. De a szüleim szerint már így is túl sokat engednek meg nekem. Szóval, maradt a középiskola meg az unalom.

Azon gondolkoztam, hogy mi a fenét írjak egy naplóba? Először lehet, hogy be kellene mutatkoznom? Hátha egyszer valakinek tényleg a kezébe kerül, és nem is fogja tudni, hogy ki vagyok!

Szóval, Olivia Foxnak hívnak, állítólag már most egy jó nő vagyok, legalábbis ezt mondják a hátam mögött. Tuti testem van, jó cickóim, hozzá ugyan unalmas barna hajam meg szemem, de a többi ellensúlyozza ezt a hiányosságomat. Majd, ha már én dönthetek például a hajszínemről is, hidrogénszőke leszek, mint az anyu. Virgenában lakom, ami egy közép-amerikai kisváros, és szinte mindenki összekeveri Virginia állammal. Ahhoz elég kicsi, hogy mindenki tudja, kik a szüleim, de ahhoz meg elég nagy, hogy amikor eltanácsoltak hatodikban a suliból, mert szemléltetéssel egybekötött szexuális felvilágosítást tartottam a lányok nemi szervéről a tornaterem öltözőjében az egész osztálynak (koedukált!), akkor nem kellett másik városba költöznünk.

Na igen, voltak ötleteim. Mára már kinőttem – némelyikből.

Vagy a kedvenc barátnőm, Ria van rám jó hatással, vagy apa szerint, kezdem magam mögött hagyni a tinédzser kort. Anya csak a száját szokta húzni ilyenkor, ő még nem bízik bennem. Jól is teszi!

Annak ellenére, hogy két, kivételesen nagyon elfoglalt szülő mellett nőttem fel egykeként, tulajdonképpen egész jó volt a gyerekkorom. Szerintem semmivel sem volt több balhém, mint másoknak. Legfeljebb nagyobb nyilvánosságot kaptam, pont az őseim miatt.

Anyám már négyévesen megtanított öltözködni, még nem voltam tíz, amikor sminkelni, később flörtölni. És időben felvilágosított a nemiségről meg a biztonságos szexről is. Nála többet szerintem senki nem tud a témában.

Az apám viszont megtanította, hogyan védjem meg magam. Megtanultam mindent, amit lehetett, és tőle örököltem a fegyverek szeretetét is. Hamar kiderült, hogy baromi tehetséges vagyok a lövészetben. Apa rettentő büszke rám ezért.

A nagyszüleim kicsit távolabb élnek tőlünk, évente egyszer mi látogatjuk meg őket néhány napra, de karácsonyra meg húsvétra ők jönnek hozzánk. Meg persze a jeles napokra, mint a ballagásom, vagy az én születésnapom. Az utóbbi években már, az iskolai szünetekben egyedül is elutazhattam hozzájuk. Tőlük - bár tehetősek voltak, - leginkább szeretetet kaptam.

Mindig azt mondták, hogy anyám pénzzel halmoz el, apám erkölcsi tartással, ők meg az érzelmeimre próbálnak hatni.

Sajnos, nagyapám két éve meghalt. Nagyit próbáltuk ide csábítani, de azt mondta, ő már nem költözik sehova.

Sokáig nem értettem, miért mondják az ismerősök: csoda, hogy az apám kitartott az anyám mellett. Igazából miatta nem futhatott be olyan karriert, amilyen megillette volna.

Apámat soha nem láttam még elégedetlennek.

Rendőr a javából. Mire elvégeztem az általános iskolát, ő lett a kisváros első számú kopója, a városi rendőrkapitány.

(Utólagos széljegyzet Oliviatól: Élete végéig az is maradt. De soha nem lett belőle sem aktakukac, sem íróasztal-matyí. Az egyetlen tiszta ember a környezetemben, a legjobb barátjával, Jamessel együtt. Az örök példaképeim. Rendszeresen kijárt terepre az embereivel, akik tűzbe mentek volna érte. Nála soha nem volt betöltetlen állás. A frissen végzett főiskolások mindig sorba álltak azért, hogy hozzá kerülhessenek. Én meg rendszeresen belógtam hozzá az irodába, hogy a szemem legeltessem a fiatal munkatársain. Apám persze elnézően mosolygott, mert tudta jól, miért látogatom olyan sűrűn.)

Anyám tipikus karrierista. Megy, mint a gőzmozdony. Védőügyvéd. Két évvel ezelőtt, végre én is megértettem, miért nevetnek az emberek, amikor azt mondják: akit apád nehéz munkával lecsukat, azt anyád a bírósággal szabadon engedtetí. Így aztán soha nem fogy ki egyikük sem a munkából.

Anya a fővárosban is tart fent irodát, meg lakást, és főleg gazdasági bűnözőket véd, azokból is csak a topon lévőket. Keményen megkéri mindennek az árát. Nem csak sikeres, hanem gazdag is. Imádja a pénzt, és mindent, amit pénzen meg lehet vásárolni.

Azért azt az anyám javára írom, hogy apámra meg rám legalább annyit költ, mint magára. Apu a legjobban öltözött rendőr az egész országban. Én meg már óvodás korom óta csak dizájner cuccokban járok.

Fura módon kényeztettek el. Mivel szinte soha nem voltak otthon, hamar önálló lettem. Mindig éreztették velem, hogy bíznak bennem. Hagyták, hogy hibázzak, aztán vagy anyu, vagy apu elmondta, hogy mit csináltam rosszul.

Annak ellenére, hogy szinte soha nem voltunk együtt hárman, mint család, kivéve a külföldi nyaralásokat, anyu mindig szakított időt arra, hogy együtt menjünk fodrászhoz, kozmetikushoz, meg persze vásárolni. Apu pedig ki nem hagyná a szombat délelőtti önvédelmi edzést velem, meg a vasárnap délutáni lövészetet. Egyszer sem. Anyut sajnós egyik sem érdekelte. Ahogy aput is hidegen hagyta mindenféle vásárlás meg szépítkezés.

Hamar rájöttem, hogy más gyerekekhez képest mennyivel többet, és ugyanakkor mennyivel kevesebbet kaptam a szüleimtől. Nálunk ugyanis nem voltak családi hétvégék, vagy esti beszélgetések, szinte állandóan csengett az otthoni telefon vagy pittyent a személyhívó. Még az általános iskolai ballagásomról is eltűntek, először az anyám, majd este az apu is. Szerencse, hogy a nagyiék ott voltak, különben ünnepelhettem volna egyedül.

Nem voltam én vad soha. Persze, bulizok, mint mindenki más, de soha nem nyúltam droghoz, még csak nem is cigizek. És soha nem vettem el a másét. Miért is tettem volna? Amikor nekem mindenből több, drágább és szebb van?

Csak éppen senkit nem érdekelnek az érzéseim, meg a gondolataim. Mindenki meg volt arról győződve, hogy a legjobbat adja nekem, a legjobb módon. Fel sem merült senkiben, hogy esetleg nekem másra lenne szükségem! Senki nem éreztette velem, hogy ÉN VAGYOK NEKI A LEGFONTOSABB!

(Utólagos széljegyzet Olivíától: Ez vezetett el később életem legnagyobb, és majdnem utolsó tévedéséhez. Mert bebeszéltem magamnak, hogy van valaki, akinél én állok az első helyen.)

1976. december 09.

Ma hazudtam a nagyanyámnak. Legalábbis nem mondtam neki igazat. Azt gondolom, kegyes hazugság volt, mert még az apám sem szólt rám, amikor a kórházban azt válaszoltam az érdeklődésére, hogy majdnem minden nap előveszem a naplómát. Ami igaz is, csak éppen nem írtam bele még szinte semmit.

Sajnos, mire elhatároztam, hogy elmondom a teljes igazat a nagyinak, addigra meghalt. Így most lelkiismeret-furdalásom van. Nem szeretem, ha hazugnak tartanak. Szóval, azt találtam ki, hogy innentől legalább néha-néha írok valamit ebbe a naplónak csúfolt fürmedvénybe. Ria is azt mondta, hogy ez már majdnem olyan, mintha meggyóntam volna a nagyanyámnak.

1976. december 18.

Apa is, meg anya is azt mondta, hogy nem kell elmennem a temetésre, hiszen elbúcsúztam a nagytól a kórházban. Különben is, baromi hideg van, a temetőben meg még hidegebb lesz. Nem lenne jó, ha karácsony előtt megfáznék. Így becuccoltam Riáékhoz négy napra. Szerettem náluk lenni, annak ellenére, hogy sokkal szigorúbbak voltak a szülei, mint az enyémeik.

- Kilógunk este? - kérdeztem a barátnőmet, miközben hason fekve a töri könyvet olvastam.

- Inkább tanuljunk, holnap dogát írunk.

- Ne már! Anyádék elmentek színházba, van időnk! - erősködtem egy kicsit, mert tudtam, neki is lenne kedve, csak egy kis noszogatásra vár.

- Oké, de csak a sarki bárba menjünk le, nem messzebb.

- Most komolyan? Tuti lebukás! Apád legjobb haverja a tulajdonos.

- Az lehet, de a csapos srác meg beléd van zúgva. Szerintem, ha riszálod egy kicsit magadat, akkor simán ihatunk bármit, és a tulaj sem fogja megtudni - nevetett Ria.

- Az a fekete hajú, zöld szemű? Ő akár még többet is kaphat, ha akar, nem csak egy kis riszálást! - nevettem a barátnőmre, mert vele ellentétben én már több, mint egy éve nem voltam szűz.

Anyám rögtön a tizenötödik születésnapom után gondoskodott róla, hogy az egyik ügyfele úgy szabadítson meg a szüzességemtől, hogy alig várjam a következő menetet. Azóta is szex-függő vagyok. Bár pasival még kevéssel csináltam, de van műfütyim, ha a kezem nem lenne elég. Igen, azt is az anyám vette.

- Na, megyünk, vagy sem? - kérdezte most már Ria türelmetlenül.

Nem kellett sokáig vacakolnunk az öltözködéssel, hiszen csak egy sarokra volt a bár tőlünk. Rövid szoknya, harisnyatartó meg egy szexi harisnya, rá a bugyi, feszes póló, melltartó nélkül, és máris indulásra kész voltam.

- Te aztán nem sokat teketóriázol - nézett rám a barátnóm, aki a farmeréhez egy testre tapadó garbót vett fel. „Így legalább nehezebb kiszívni a nyakam”, szokta mondogatni.

A zöld szeműnek majdnem összeakadt a lába, amikor kibújtam a kabátomból, és kivillant a harisnya szegélye a minim alól.

- Letehetnénk a kabátot az irodában? Nem szeretném, ha lába kelne - dobtam fel a magas labdát azonnal a fiúnak.

- Gyere, mutatom az utat, szépségem - vette a lapot, és már indult is hátra. Csak a fejével intett a másik srácnak, hogy tartsa a frontot a bárpultnál.

Épp csak el tudtam kapni Ria dzsekijét, és már mentem is a zöld szemű szépség után. Izmos fenék, nem túl hosszú lábak, de nálam azért magasabb volt. Reméltem, hogy a farka nem lesz kicsi. Azt nem szerettem. Lehet, hogy azért, mert az első partnerem, Enrico, jókora mérettel volt megáldva. Aztán meg az anyától kapott félszemű kígyó is közel akkora volt. Anyám szerint a kis farkú pasik találták ki, hogy nem a méret számít. Mert igenis, az a legfontosabb. Minden más csak utána jön.

Még be sem csuktam magam mögött az ajtót, amikor a zöldszemű már nekem esett és lesmárolt, megmarkolta a mellem az egyik kezével, a másikkal meg a puncimat.

- Hú, milyen dögös vagy, kiscsaj! Nincs sok időnk, ugye, tudod? Izgasd fel magad, amíg előkotrom az óvszert - ezzel oldalt fordult, lerántotta a cipzárját, előkapta a már majdnem kemény farkát, húzott rajta párat, és már gurította is rá a gumit.

Nem volt egy nagy farok, de legalább vastagnak látszott, bár a félhomály becsapós, ezt már megtanultam. Rádöntött az egyik fotel háttámlájára, belém dugta két ujját, és már lihegett is a nyakamba. Tudtam, hogy ez sem lesz egy hosszú menet, és attól sem kell tartanom, hogy a sikoltozásomra összeszalad a bár népe.

Persze, lihegtem neki én is egy sort, remélve, hogy ezután minden italunk ingyen lesz. Nem mintha nem lenne pénzem, de valamit, valamiért!

Öt perc sem telt el, és én már megint a bárpultnál álltam, Ria mellett.

A csapos fiú máris két koktélt kevert nekünk, úgy látszik, a sztereotípiá nála is működött. Pedig én jobban szerettem a sört, Ria meg a bort részesítette előnyben. De ajándék lónak nem néztük a fogát!

Két koktéllal később, amikor a zöldszemű már látványosan került minket, elköszöntünk. Mivel a társaság nem volt jó, a dugás is a felejtős kategóriába tartozott, az ingyen pia ideje meg egyértelműen lejárt, nem volt miért tovább maradni.

Jó félórával korábban értünk haza, mint Ria szülei a színházból. Mire kinyitották az ajtót, mi pizsiben ültünk a nappaliban és kártyáztunk. A

leheletünk üde volt a mentolos fogkrémtől, a hajunk sampon illatú, semmi nem utalt a kis kalandunkra.

1976. december 25.

Dög unalom! Már megint naplót írok. Még gyászolunk, és ilyenkor nem illik bulizni, mondták a szüleim. Legalábbis nem ebben a hónapban. Úgyhogy nézzük a tévét, aztán hol anya, hol meg apa vonul el órákra, hogy telefonáljon.

Holnap Ria átjön, legalább maradhatunk a szobámban, ahol nem kell gyomorforgató karácsonyi filmeket nézmem. Naná, hogy többnyire egyedül. Miért csak engem büntetnek azért, mert meghalt a nagyi?

Szerencse, hogy a szilveszteri bulimat nem kellett lemondanom.

1977. január 1.

Baromi másnapos vagyok. Végighánytam a délelőttöt. De a buli pörgött, kétszer is dugtam, bár a második fiúra nem igazán emlékszem. Arra viszont igen, hogy éjfélkor lesmároltuk egymást Riával. Meglepően jó volt. Majd holnap felhívom, mert most még forog a gyomrom. Lehet, hogy még egyszer kidobom a taccsot. Kész mázli, hogy egyik ősöm sincs itthon. Merthogy felfüggesztették a gyászt, és elmentek ők is bulizni. Majd csak este, vagy holnap reggel jönnek vissza.

1977. március 12.

Huh, jó sok minden történt. Most is csak azért van időm írni, mert apa rákérdezett, hogy ugye, nem felejtkeztem el a nagyinak tett ígéretemről. Jól felébresztette a lelkiismeretemet. Fasza. Na, akkor gondoljuk át, mi minden történt az elmúlt két hónapban.

Riával kipróbáltuk a szexet. Megnéztünk pár leszbikus videót. Csak azt felejtettük el, hogy ő még szűz. Na, mindegy. Végül az ujjammal elégítettem csak ki, ő meg belém nyomta a műbrokit. Más volt, mint Enricoval, de legalább akkorát élveztem így is.

Lehet, hogy leszbikus leszek?

Ennyitől még biztosan nem, de ki tudja? Minden esetre jókat nevettünk közben. Ezért Ria a legjobb barátnőm, mert vele minden hülyeséget meg lehet csinálni. De majd anyát is megkérdezem, hogy mit gondol erről.

Egy héttel később Ria is elvesztette a szüzességét végre. Neki nem volt olyan jó, mint nekem, de nem is az anyja választotta ki ehhez a pasit, fejvesztés terhe mellett! Kölcsönadtam neki a szobámat, mert apa valami konferencián volt, anya meg a fővárosban. Még óvszert is vettem, mert ő nem

mert. Kisváros, rögtön pletykálnak az emberek. Rólam meg tudják, hogy már szexelek egy ideje. Még anyával közösen vettük az első csomagot, úgyhogy a gyógyszerész most sem szólt egy szót sem. Magában meg azt gondol, amit akar. Kit érdekel?

Jut eszembe, tegnap a híradóban kit láttam? Majd leestem a szófáról, de komolyan! Még jó, hogy anya nem volt itthon, mert lehet, hogy lebuktunk volna. Apa így is furán nézett rám. Szóval, épp arról volt szó a hírekben, hogy a szuper nagymenő anyámnak megint sikerült felmentetni egy bűnözőt minden vádpont alól, beleértve a nagy értékű sikkasztást meg áfa-csalást, meg még mit tudom én mit. És ki vigyorgott a képernyőről rám? A pasi, aki elvette a szüzességemet. Valamilyen Enrico. Apám káromkodott egy sort, hogy megint hiába dolgoztak hónapokon át, aztán fogta a telefont és elvonult a nappali sarkába őrjöngeni.

Arról már hallottam pletykákat, hogy anyám nem veti meg a szexuális szolgáltatásokat, ha a kliense megüti a mércét, de hogy ezt kiterjessze rám is!? Kicsit hátborzongató, de azért izgi. Szóval egy nagymenő bűnözővel dugtam, akit az anyám szervezett be. Kár, hogy senkinek nem dicsekedhetek el vele. Hétfvégén megyünk szépségfarmra, majd rákérdezek, ha el nem felejttem.

(Utólagos széljegyzet Oliviatól: tényleg megkérdeztem akkor anyát, de csak annyit mondott, örüljek neki, hogy egy hozzáértő és türelmes pasi lyukasztott ki. Szerencsésebb vagyok, mint a nők 99%-a. És megnyugtatót afelől is, hogy csak azért, mert Riával összebújtunk, még nem leszek lesbikus. Egyébként is abban a korban vagyok, amikor kísérletezgetni kell. Nyugodtan próbáljak ki mindent, ami jól esik, vagy ami érdekel.)

1977. június 28.

Ezer éve nem írtam naplót. Most is csak azért, mert megint születésnapom van, és ilyenkor mindig eszembe jut a nagy meg a lelkiismeret-furdalás.

Tizenhét.

Még egy év, és nagykorú leszek. Sajna, a nagy ajándékait senkinek nem jutott eszébe pótolni, de azért így sem panaszkodhatok. Igaz, amit vártam, az autót, azt még nem kaptam meg, és ez nagy csalódás volt nekem. Biztos, hogy anyának van rá pénze, azóta még két nagymenőt kihozott az előzetesből. Szóval lehet, hogy még mindig haragszik rám, amiért rajtakapott, hogy füveztem nála.

Nem érti, hogy unatkoztam.

Egész hétfvégén ott dekkoltam, a városba nem mehettem ki egyedül, ő meg az irodájában dolgozott. Tényleg úgy viselkednek apával, mintha már rég elváltak volna, és az lenne a megállapodás, hogy mind a kettőjükkel ugyanannyi időt kell töltenem.

1977. augusztus 8.

Van egy pasim. Egy hete. Öreg, már harminckét éves, de eszméletlenül nagymenő. Porsche, Gucci, Fendi, Armani... Minden márkás rajta, valószínűleg még a haját is márkás ollóval vágják. És baromi titokzatos! Soha nem jön el értem se a sulihoz, se a házhoz, mindig valahol a belvárosban, egy parkolóházban találkozunk, aztán irány a szomszéd város.

Ott van kecója. Naná, hogy luxus penthouse. A szakácsnője előkészíti a kaját, aztán elhűz, mielőtt megérkezünk. Mi meg szétbasszuk a lakást. Szó szerint. Megdugott már az összes létező szobában, a fürdőben, a gardróbban, a nyitott teraszon, ahol a szomszédos irodaházból elég sokan megláthatnának, de a tornatermét sem kíméltük. Egyedül a hálószoba maradt ki, azt mondta, hogy ő ott aludni szokott.

Hát, kinek a pap, kinek a papné. De legalább jó a szex.

1977. augusztus 17.

A franc sem tud anyámon kiigazodni mostanában. Komolyan, néha olyan, mintha kezdené elveszíteni a józan eszt. Mint ma is.

- Kivel találkozgatsz mostanában, Olivia? - kérdezte minden átmenet nélkül, és egyáltalán nem kedvesen.

- Egy pasival, anya. Miért?

- Sejtettem - vágott egy fintort. - Mi a neve? Miért titkolod?

- Nem titkolom, csak nem verem nagy dobra. Inkább csak szexpartner. De abban jó.

- Ha szexelni akarsz, ott van Enrico, bármikor a rendelkezésedre áll. Miért kell egy idegen?

- Anya, Enrico a te dugópartnered, oké? Köszí, hogy gondoskodtál arról, hogy nekem ne egy rémálom legyen a szüzességem elvesztése, de innentől meg tudom oldani magamnak is a pasikat.

- Olivia, honnan tudod, hogy ez a férfi nem azért cserkészett be téged, hogy aztán rajtad keresztül engem, vagy apádat akarja megszarolni? Miért nem találkoztunk még vele soha? Miért nem találkozott még vele egyetlen barátod, sőt, még Ria sem?

- Ezt honnan tudod? - csattantam fel.

- Megkérdeztem. Veled ellentétben én használom az agyamat is, nem csak a vaginámat! Szóval, mi a neve és mit tudsz róla?

- Renátónak hívják és baromi gazdag. Azt mondta, azért nem akar nyilvánosan mutatkozni velem, hogy a média ne szálljon rám.

- Renato Silva? Te Renato Silvával találkozgatsz? Elment a józan eszed? - visított fel az anyám, mint egy örült, pedig ez egyáltalán nem jellemző rá.

- Mit tudom én, nem kértem személyi igazolványt tőle - mentem át támadásba. - Enricónak sem tudom a nevét, vagy hogy kicsoda-micsoda! Megdugott, jó volt, és kész!

- Tudod te, ki ez az ember? Még nincs három hónapja, hogy felmentették az emberkereskedelem vádja alól. És hidd el, baromi jó munkát végeztem vele. Életem egyik legnehezebb ügye volt. Azonnal befejezed vele az érintkezést, Olivia! Nincs találka, nincs randi, nincs dugás! Hacsak nem akarod te is egy brazil kuplerájban végezni, bedrogozva. Megértettél?

A végét már üvöltve mondta, miközben a karomat úgy szorította, hogy tudtam, megmarad a helye.

- Ha ennyire gáz a pasi, akkor miért védted? Nincs még elég pénzed? - üvöltöttem vissza. - Egyébként meg honnan a francból kellene tudnom, hogy ő egy bűnöző? Adhatnál egy listát róluk, ha lehet, fényképpel! Meztelenül! - vágtam oda anyának.

- Olyan naiv vagy, lányom, hogy az már fáj. Mondd csak, édes gyerekem, hol szoktatok találkozni?

- Egy parkolóházban. Miért?

- És te egyedül mész oda?

- Persze, ki a franc akar gyertyatartót magának!

- És milyen autóval vár rád?

- Egy lesötétített üvegű terepjáróval! Tök menő! Rádiótelefon is van benne!

- És utána hova mentek?

- A szomszéd városba, a lakására.

- És ott?

- Mire akarsz kilyukadni anya? Beállunk a ház alatti parkolóba, mint minden normális ember, és felmegyünk a külön lifttel a penthousba. Ha látnád, micsoda kérő, anya!

- Ott szoktál találkozni valakivel rajta kívül?

- Még szép, hogy nem! Gondolod, hogy hármásban is csináljuk?

Ekkor csattant az első pofon az arcomon.

- Te nagyon hülye! Te! Végig gondoltad már egyszer is, hogy mi történik, ha a te trubadúrod nem a lakására visz legközelebb, hanem a kikötőbe, egy konténerbe? Hol a picsában fogunk keresni, te csökkent agyú?

Ekkor már a haját tépte, szó szerint, de bennem is átszakadt a gát.

- Nem vagyok idióta, csak egy hülye, pénzéhes picca lánya! Akinek fontosabb, hogy bűnözőket védjen, mint az, hogy a családjára vigyázzon! - üvöltöttem ekkor már én is, szinte artikulálatlanul.

Olyanok voltunk, mint két örült.

- Képes vagy kitenni ennek? És te nevezed magad anyának? - hergeltem tovább.

Ekkor csattant a második pofon, és láttam anya szemén, hogy most elérte a tűrőképessége határát.

- Aki egyszer erre az útra lép, annak kevés választási lehetősége marad. És jobb, ha tudod, hogy az összes kibaszott dizájner cuccod, a menő dolgod, mind ennek a pénzéhes picának a pénzéből van! Az ellen bezzeg soha nem tiltakoztál! Gondolod, az apád rendőri fizetéséből meg egy sima praxisból meg tudtuk volna venni azt a házat, ahol élünk? Gondolod, hogy apádnak lenne tisztességes ruhája, kocsija? Nem! Ugyanolyan lepukkant család lennénk, mint a többiek! Erre vágysz? Vagy bele se gondolsz, mi mindent kapsz tőlem, csak a szád jártatod, ahelyett, hogy gondolkoznál! Mostantól vagy azt csinálod, amit mondok, vagy egy életre búcsút mondhatsz a kiváltságaidnak, de az autónak is! Gondom lesz rá, hogy jogosítványt se szerezhess ebben az országban. Megértetted, Olivia?

- Megértettem. Csak engedd már el a karom, mert tiszta kék lesz.

- Ha viszket a pinád, akkor meg szólsz, és Enrico majd gondoskodik rólad.

- Nagyszerű. Megkaphatom anyám levetett pasiját.

- Tévedsz. Soha nem volt az enyém. A dugás csak egy egyszeri bónusz volt a fizetésen felül, mielőtt az ágyadba engedtem. Tudnom kellett, nem egy vadállat-e. Olivia, maholnap tizennyolc leszel. Sajnos, a nagyanyádtól örökölt pénzednek köszönhetően elég jómódú ahhoz, hogy ez néhány emberben nem éppen tisztességes gondolatokat ébresszen. Mivel közvetlen hozzáféréssé leszel a pénzedhez, ki leszel téve annak, hogy mindenféle emberek megkönyékezzenek.

- Mondd, anya, te tényleg annyira hülyének gondolsz, hogy majd szíre-szóra pénzt adok bárkinek? - néztem rá felháborodottan.

- Nem csak annak gondollak, te tényleg hülye is vagy, édes gyerekem. Elég egy jó dugás neked, de ha az mégsem jön össze, elég egy belövés, vagy egy kis partidrog, és máris ott lesz az aláírásod, hogy átruházod a számlakezelő jogot valakire, akiről még csak nem is hallottál. Mire magadhoz térsz, már legalább öt különböző átruházási dokumentum lesz készen, beadva a bankba, átvezetve, és a számlád lenullázva. Az életben nem fog kiderülni, hol landolt a pénzed és kinél. A rendőrkapitány apád meg a védőügyvéd anyád mellett ennyit se tudsz a való világról? Baszki, hol élsz te?

Utána még hosszan veszekedtünk, és beígérte, hogy elmond mindent apának, aminek tutira az lenne a vége, hogy rendőri kísérettel jönnék-mennék még suliba is. Inkább megígértem, hogy hanyagolom Renátót.

(Utólagos széljegyzet Oliviatól: Sajnos, ez volt az utolsó személyes beszélgetésünk anyával, és a mai napig bánt, hogy mind a kettőnkben ott maradt a tüske. De az még jobban bánt, hogy igaza volt velem kapcsolatban. Nem a fejemmel gondolkoztam.)

1977. szeptember 13.

Ma eltemettük anyát. Szeptember 5-én történt a baleset, de csak most kaptunk engedélyt a temetésre. Eddig még gondolni sem akartam arra, ami történt, beszélni meg egyáltalán nem akarok róla.

Apa azt mondta, hogy baleset volt, kisodródott az autó egy kanyarban, mert túl gyorsan ment. Ami kétszeresen is hülyeség. Anya hazafelé jött, ami azt jelenti, nem sietett, nem volt semmi oka, hogy nyomja a gázt. Nem várt rá megbeszélés, se randi, csak hozzám jött, meg apuhoz. A másik, hogy apu háta mögött órákat vett egy autóversenyzőtől, felkészülve olyan, bármikor bekövetkező vészhelyzetekre, mint defekt nagy sebességnél, vagy jeges út, de üldözést is játszottak városi forgalomban.

Anya nem volt hülye, tudta jól, kik az ügyfelei. És ahhoz, hogy jól végezze a dolgát, neki is sokat kellett tudni róluk.

A temetőben ott volt Enrico, meg Renato is. Én csak ezt a két embert ismertem fel, de abból, ahogy apa feszengett, azt gondolom, voltak még jó páran a temetésen anya ügyfelei közül. Szerencse, hogy az apuba karoltam, mert lehet, hogy nem tartott volna meg a lábam. A részvétnyilvánításkor Enrico csak a telefonszámát csúsztatta a kezembe, de Renato szövegétől felállt a hátamon a szőr.

- Óriási veszteség érte nem csak a ti, de a mi családjunkat is - fogott kezét az apámmal, aki legszívesebben üvöltött volna, miután anya VIP kliensei, egyik bűnöző a másik után jöttek oda, hogy elmondják ugyanazt a hülye dumát, hogy micsoda veszteség érte őket is, nem csak minket.

De még ezen is túltett, amikor kezét fogott velem.

- A családjunk nevében szeretném felajánlani a támogatásunkat a tanulmányaidhoz, hogy méltó utódja lehess a nagyszerű anyukádnak.

Jobbat nem tudtam kitalálni, hát hazudtam.

- Köszönöm, de én nem tervezek a jogi pályára lépni, az engem soha nem vonzott - ezzel elfordultam tőle és kirángattam a kezem az övéből.

Szerencsére ekkor lépett hozzám Ria, akivel végre egymás nyakába borulva sírhattunk.

A temetés után, otthonra, csak apu legközelebbi munkatársait hívtuk meg, és Riát a szüleivel. Ők segítettek eddig is, hogy legyen mindig valami kész étel a hűtőben, ők vásároltak be, megfőztek, vagy hozták a kész kaját otthonról.

Minket Riával száműztek a szobámba, de kinyitottuk a teraszomra nyíló ajtót, így mindent hallottunk, amit alattunk apámék beszéltek. Tisztán hallottuk azt is, hogy anya kocsijának a kerekét kilőtték. Mind a kettőt a jobb oldalon. És hátulról valami nagy autó, mint terepjáró, vagy kisbusz, valószínűleg gallytörő ráccsal az elején, szó szerint letolta őt az útról. Nem hagytak neki esélyt a túlélésre. Apa kollégája és barátja, James azt mondta, hogy kellett ott még lenni valami másnak is, mert ettől még nem robbant volna fel a kocsis azon az enyhe lejtőn. A másik két kolléga meg csak hümmögött.

Olyan rosszul lettem, hogy kihánytam azt a két szendvicset, amit ebédre magamba diktáltam. Ria is falfehéren ült mellettem.

A legjobb, amit tehettem, hogy becsuktam a teraszajtót, amilyen csendesen csak tudtam, majd még a vastag sötétítőt is elhúztam.

- Ria, felejtsd el, amit hallottál. Anya mindig azt tanította, minél kevesebbet tudsz, annál tovább élsz. Gyere, bújj ide hozzám, nem akarok ma egyedül aludni.

1977. október 16.

Meg volt a hagyatéki tárgyalás. Meglepetésünkre Riának is ott kellett lenni. Anyának természetesen volt végrendelete. Mindent ketten örököltünk apával, de legalább volt annyi jó érzés benne, hogy ránk bízta, mit tartunk meg, és mit adunk el. Csak annyi kell, hogy apával ketten döntsünk.

Ja, és van nekem is, de még Riának is egy-egy letéti számlánk tőle, amit csak huszonöt évesen, vagy az egyetemi diploma kézhezvétele után kaphatunk meg. Riánál annyi kitétel van, hogy ha bármi történne, ami anyagilag veszélyezteti a diplomája megszerzését, akkor a pénz egy részét tandíjra meg a szükséges költségekre fel lehet használni.

Ria szülei teljesen ledöbbsentek, és rögtön megkérdezték, hogy lemondhatnak-e róla az én javamra. Megnyugtattuk őket apával, hogy erre semmi szükség nincs. Sőt, apa még azt a kegyes hazugságot is megengedte magának, hogy ő tudott erről, sőt, anyával közösen döntöttek így, mert még véletlenül sem szeretnék megbontani a barátságunkat.

A barátnóm sírva fakadt, aztán meg csak vigyorgott i-diótán, amikor rájött, hogy huszonöt évesen egy baromi gazdag pályakezdő lesz belőle.